

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Jakubské nám. 580/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/58662-921, ze dne 15. 2. 2018, č. j. MPSV-2018/34278-921, ze dne 28. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/57116-921, ze dne 13. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/52516-921, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2019, č. j. 34 A 14/2018 - 44,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sylvě Šiškeové, advokátce se sídlem Jakubské nám. 580/4, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci, předcházející řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadá výrok I. usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 1. 2019, č. j. 34 A 14/2018 - 44, kterým byla odmítnuta jeho žaloba pro opožděnost proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. MPSV-2018/34278-921. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 16020/2015/KUR, kterým mu nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje.

[2] Ze soudního spisu je patrné, že dne 7. 5. 2018 byla krajskému soudu doručena žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. K poštovní přepravě byla podána dne 4. 5. 2018. Ze správního spisu je patrné, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 2. 3. 2018 a to tzv. fikcí doručení. Z doručanky je zřejmé, že stěžovatel nebyl v den doručení dne 20. 2. 2018 zastížen, a proto mu bylo oznámeno, že zásilka je uložena na poště k vyzvednutí. Tato zásilka pak byla doručena uplynutím zákonné lhůty pro vyzvednutí, tj. desátým dnem po uložení.

Dnem doručení tak byl den 2. 3. 2018, přestože si stěžovatel zásilku fyzicky vyzvedl až dne 5. 3. 2018. Na základě daného krajský soud konstatoval, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), počala běžet dne 3. 3. 2018, a uplynula dne 2. 5. 2018. Krajský soud proto rozhodl, že žaloba byla podána opožděně, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, aniž by věcně žalobu či důvody jejího opožděného podání přezkoumal.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítá, že pro posouzení otázky včasného doručení žaloby nebylo prokázáno, že v zásilce, od jejíhož doručení soud lhůtu pro podání žaloby počítal, bylo skutečně napadené rozhodnutí. Stěžovatel tvrdí, že z obálky po odtržení chlopně s dodejkou není seznatelné, jaká konkrétní zásilka v obálce byla obsažena. Má za to, že bez řádné evidence na obálce nelze obálky po odtržení dodejek ztotožnit s dodanými listinami.

[4] V kasační stížnosti poukazuje na případ, kdy mu měl být v úložní době zaměněn obsah zásilky ze strany zaměstnanců Úřadu práce České republiky za součinnosti pracovníků pošty. Tento případ byl řešen i Policií ČR. Vzhledem k této skutečnosti stěžovatel rozporuje i den doručení napadeného rozhodnutí. Stěžovatel je navzdory doručence s ohledem na uvedené výše přesvědčen, že se v daném případě mohlo jednat o doručení jiné písemnosti než o napadené rozhodnutí. Dále uvádí, že vzhledem k rozsáhlé agendě svých správních řízení v daném případě opomenul při podání žaloby požádat o prominutí lhůty, přičemž žádá Nejvyšší správní soud o zohlednění této skutečnosti. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud výrok I. napadeného usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením formálních náležitostí kasační stížnosti, přičemž konstatoval, že se jedná o včasnou kasační stížnost, podanou osobou řádně zastoupenou, která míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a současně zkoumal, zda netrpí vadami, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem sporu je otázka, zda krajský soud správně odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného pro její opožděnost.

[9] Ze správního a soudního spisu je patrné, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručováno stěžovateli, ten však nebyl při doručování k zastížení. V souladu s § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), byla zásilka u provozovatele poštovních služeb uložena. Stěžovatel byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Z doručky přiložené ve správním spise dále vyplývá, že jako den, od kterého bylo možné si zásilku vyzvednout, byl na doručence uveden den 20. 2. 2018. Podle § 24 odst. 1 s. ř. jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Tímto dnem byl v předmětné věci den 2. 3. 2018. Po deseti dnech, je-li to

pokračování

možné, je zásilka dle § 23 odst. 4 s. ř. vložena do domovní schránky. V daném případě byla převzata stěžovatelem dne 5. 3. 2018 při doručení po uplynutí lhůty pro uložení, jak je potvrzeno stěžovatelovým podpisem na doručence. Toto datum je již pouze datem převzetí, nikoli doručení napadeného rozhodnutí. To nastalo dle citovaného ustanovení desátým dnem uložení, tj. dnem 2. 3. 2018, který je rovněž rozhodný pro počítání lhůty pro podání žaloby.

[10] Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

[11] Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[12] Dle právě uvedeného je zřejmé, že posledním dnem pro podání žaloby byl s ohledem na výše uvedené den 2. 5. 2018, tedy den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek dvouměsíční lhůty, tj. 2. 3. 2018. Stěžovatelova žaloba však byla krajskému soudu doručena až dne 7. 5. 2018. Včasnost žaloby by byla zachována v případě, že by byla v poslední den lhůty předána provozovateli poštovních služeb k přepravě, nicméně k předání v daném případě došlo až 4. 5. 2018, tedy dva dny po skončení lhůty k podání. Zmeškání lhůty v případě podání žaloby není možné, a proto stěžovatelova žádost o zohlednění jeho opomenutí zaslání žádosti o prominutí zmeškání lhůty je zcela irelevantní a neměla by na věc žádný vliv, ani kdyby byla podána společně se žalobou. Je tedy nutno konstatovat, že krajský soud opožděnost žaloby vyhodnotil správně.

[13] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li zákon jinak, soud návrh usnesením odmítne, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Krajský soud tak žalobu zcela v souladu se zákonem odmítl.

[14] Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že neshledal na doručence žádné nesrovnalosti, které by zpochybňovaly skutečnost, že obsažená zásilka neměla ve skutečnosti obsahovat napadené rozhodnutí žalovaného. Naopak na doručence je řádně označen jak stěžovatel, tak žalovaný i číslo jednací napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak nemá žádné pochyby o řádném doručení napadeného rozhodnutí žalovaného.

[15] Pokud stěžovatel poukazuje na svoji zkušenost z minulosti vyšetřovanou rovněž Policií ČR, kdy měla být zaměněna zásilka v rámci úložní doby u provozovatele poštovních služeb, na základě čehož se nyní snaží zpochybnit skutečnost, že v nyní doručované zásilce bylo skutečně napadené rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud podotýká, že tato okolnost je zcela bez významu, neboť nemá žádnou konkrétní spojitost s nyní posuzovanou věcí. Za bezpředmětnou považuje rovněž argumentaci týkající se evidence písemností na obálce, kdy po odtržení dodejky nelze obálky nijak ztotožnit s doručovanými písemnostmi. Nejvyšší správní soud podotýká, že tato argumentace je spojena s okolností, kdy je stěžovateli zasíláno značné množství písemností ze strany správních orgánů a bez řádné evidence na obálkách je pro něj obtížné po odstranění dodejek obálky ztotožnit s jejich původními obsahy. K danému zdejší soud uvádí, že si lze obtížnost vedení evidence tolika písemností představit, nicméně stěžovatelův nedostatečný systém ve vedení evidence písemností, v převážné většině zasílaných na základě jeho iniciativy, nemůže být přičítán k tíži zákonnému procesu doručování.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, však v dané věci v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[18] Stěžovateli byla k jeho zastupování krajským soudem ustanovena Mgr. Sylva Šiškeová, advokátka se sídlem Jakubské nám. 580/4, Brno, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí stát. Zástupkyně si vyúčtovala odměnu za 4 úkony právní služby a náhradu hotových výdajů za každý z nich. Nejvyšší správní soud neuznal vyúčtovanou odměnu za úkon podle § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tj. další poradu s klientem převyšující jednu hodinu, konkrétně opakované telefonické konzultace se stěžovatelem v rozmezí 28. 2. 2019 až 25. 3. 2019, neboť zástupkyně tuto skutečnost žádným způsobem nedoložila. Zástupkyni tak přiznal odměnu za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 11 odst. 2 písm. b) advokátního tarifu ve výši stanovené podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu, tj. ve výši 2 500 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za každý úkon právní služby stanovená podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 3 x 300 Kč. Celkem má tedy ustanovená zástupkyně stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu